

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

IV/19-2/2019

Érkezett:

2019. FEBR. 21.

Anyja neve: [redacted] lakcím: [redacted]

Példány:

3

Kezelőiroda:

Melléklet:

0 db

[Signature]

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [redacted] (Szül. hely, ideje: [redacted]) Anyja neve: [redacted] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § alapján, a IV/19-1/2019 sz. ügyben, a 2018.01.216. napján kelt felhívására az alábbi

nyilatkozatot és alkotmányjogi panasz kiegészítést

terjesztem elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg Kúria Pfv.III.22.017/2017/21. sz., illetve a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20144/2017/8-II. sz., valamint a Fővárosi Törvényszék 2.P.25.185/2015/44 sz. ítéletének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

Az elsőfokú Fővárosi Törvényszék 2.P.25.189/2015/44 sz. ítéletével a felperesek keresetét elutasította. A bíróság [redacted] mint II. rendű felperes keresetét érdemben azért találta alaptalannak, mert az alperesek az elítélésükre alapot adó magatartásaikkal a Szövetkezetnek okoztak kárt, magatartásaik és a felperesek kára között nem látott közvetlen okozati összefüggést. Hangsúlyozta, hogy a jogi személy vagyona elkülönül tagjai és vezető tisztségviselői vagyonától, maga felel a kötelezettségeiért, a tagok és a vezető tisztségviselői pedig csak a jogszabályban meghatározott esetekben tehetők felelőssé a jogi személy tartozásaiért. Ilyen jogszabályi rendelkezés hiányában nem látott jogalapot az alpereseknek a Szövetkezet tartozásainak megfizetésére való kötelezéséhez. A bűncselekmény elkövetését önmagában nem tekintette olyan ténynek, amelynek a tagok és a vezető tisztségviselők felelősséget a jogi személy tartozásaiért megteremtene. Okfejtése szerint nem állapítható meg, hogy az alperesek kifejezetten mások megkárosítása céljából hozták létre és működtették a Szövetkezetet, így az se, hogy a tudomásuk kiterjedt a szövetkezeti tagok egy részének bizonyosan bekövetkező vagyonszűnését.

A peres felek fellebbezése folytán a másodfokú, Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.144/2017/8-II. sz. ítéletében részben helybenhagyta az elsőfokú bíróság döntését, a perköltségviselésre vonatkozó rendelkezések tekintetében részben megváltoztatta. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást maga is elfogadta ítéltábla alapjául, és helyesnek találta az elsőfokú bíróság jogi következtetéseit, osztotta az érdemi döntés elsőfokú bíróság által adott indokait is. Kiemelte, hogy az alperesekkel szemben folytatott büntetőeljárásban hozott jogerős ítélet szerint az alperesek nem a felperesek, hanem a Szövetkezet sérelmére követtek el olyan vagyoni bűncselekményt, aminek a károkozás is tényállási eleme. Következtetése szerint nem a felperesnek okoztak kárt, magatartásuk a Szövetkezet kárával okozatos, ezért a bűncselekménnyel előidézett vagyonszűnésből eredő kárt a Szövetkezetnek és nem a felpereseknek kötelesek megtéríteni. Az alperesek magatartása és a felperesek kárának bekövetkezése közötti közvetett oksági kapcsolatot nem tekintette olyan körülménynek, amely a peres felek között szerződésen kívüli kártérítési jogviszonyt hozott létre, egyrészt azért, mert a szerződésszegéssel okozott kár megtérítésére a szerződést szegő fél, azaz a Szövetkezet lett volna köteles, másrészt azért, mert ha az alperesek eleget tettek volna a Szövetkezetrel szembeni kártérítési kötelezettségüknek, a Szövetkezet is teljesíteni tudta volna a célrészjegy megállapodásából eredő fizetési kötelezettségét, vagyis az alperesek egyszeri teljesítése folytán megtérülhetett volna felperesek kára is. Véleménye szerint a kártérítési

jogviszony feltételezése az alpereseket a kétszeres teljesítés kötelezettségének tenné ki, mert a Szövetkezet okozott károk megtérítésére is kötelesek. Rögzítette, hogy a vezető tisztségviselők és tagok egymással szembeni felelősségére vonatkozó szabályokat nem tartalmazzák a szövetkezekről szóló 1992. évi I. tv. és a szövetkezetekről szóló 2000. CXLI. tv. Kifejtette, hogy a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv. 33/A. § (5) bekezdése ad lehetőséget arra, hogy a felszámolással megszűnt gazdálkodó szervezet hitelezője közvetlenül a gazdálkodó szervezet volt vezető tisztségviselőivel szemben érvényesítette a gazdálkodó szervezettel szemben fennálló, a felszámolási eljárásban meg nem térült követelését, ennek előfeltétele azonban a Csődtv. 33/A. § (1) bekezdésében körülírt megállapítási per megindítása, amit sem a Szövetkezet felszámolója, sem a felperesek nem indítottak meg.

A **Kúria Pfv.III.22.017/2017/21 sz.** ítéletében a jogerős ítélet hatályában fenntartotta. A bíróság álláspontja szerint a felperesek által hivatkozott jogszabálysértések nem alaposak. Egyrészt a Sztv. 40 § (1) bekezdését és az Sztv. II. 38 § (1) bekezdését jelölte meg a felperes arra hivatkozással, hogy ezeket nem alkalmazta megfelelően a másodfokú bíróság. Ezek a törvényi rendelkezések azonban álláspontja szerint csak a tisztségviselőkkel szemben támasztott gondossági követelményt tartalmazzák, de a szövetkezet tagjaival, vagy harmadik személyekkel szemben fennálló önálló felelőséget nem telepítenek a tisztségviselőkre. Meglátása szerint helyesen járt el a másodfokú bíróság, amikor e törvényi rendelkezéseket nem tekintette a vezető tisztségviselőknek a tagokkal szembeni felelősségét megalapozó jogszabályoknak. A felperes hivatkozott továbbá a Csődtv. 33/A-ára is, hiszen a felhívott jogszabály nem zárja ki az önálló kártérítési jogcímen alapuló keresetindítást. A Kúria okfejtése alapján azonban ezen szakasz nem alkalmas a felülvizsgálati kérelem megalapozására egyfelől azért, mert azt a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló 1991 évi XLIX. tv. módosításáról szóló 2006. évi VI. tv. 14 § -a iktatta be és a törvény 20 § (1) bekezdése alapján csak a törvény 2006. július 1-jei hatályba lépését követően indult eljárásokban lehet alkalmazni. Másfelől azért sem, mert a Csődtv. 33/A § (1) bekezdése egy speciális perindítási lehetőséget biztosított, ebben a perben nem alkalmazható meglátása szerint, az alperesek felperesekkel szembeni kárfelelősségét pedig anyagi jogilag nem alapozza meg.

A hivatkozott bírói döntések:

I. Sértik a tulajdonhoz való jogomat (Alaptörvény - XIII. cikk (1))

1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

A 2003.11.21. napján a szövetkezet pénztárába befizetésre került 13.000.000,- Ft-om a mai napig nem térül meg. Az alperesek, a szövetkezet vezetőiként magatartásukkal a szövetkezetekről szóló 1992. évi I. tv. 40 § (1) bekezdésébe ütköző, nem az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal jártak el, kötelességük ellenére. A 2000. évi CXLI. tv. 38 § (1) bekezdése alapján a vezető tisztségviselők az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal köteles eljárni. A szövetkezetnek okozott kárt a polgári jog szabályai szerint, a Ptk. 339 § -a alapján is felelősek az alperesek. Tekintettel arra, hogy a szövetkezet tagja voltam, így sértett voltam. Az indítványozó esetében a szövetkezet tisztségviselője által a tagnak okozott kártét történő felelősségének megállapításához a régi Ptk. (1959. évi IV. tv.) rendelkezéseit kell figyelembe véve kell a károkozást és a azért fennálló felelőséget megállapítani, és kötelezni a kár okozóját a kártérítés megfizetésére és nem tekinthető úgy – mint ahogy a panaszolt bírsági ítélet indokolása azt tévesen kifejti, hogy a felelősség ebben az esetben, a régi szövetkezeti törvény egzakt klauzulájának hiányában nem állapítható meg, hiszen

annak 2 § (1) bekezdése alapján világosan és egyértelműen a polgári törvénykönyv rendelkezéseit kell alkalmazni, azonban ezeket a panaszolt ítélet teljes mértékben figyelmen kívül hagyja. A kúriai ítélet indokolásával ellentétben jelen ügyben nem beszélhetünk a felelősség áttörésről (betudás elvébe a hatályos Ptk-ban), hiszen a felelősség önállóan áll fenn: a büntetőügyben feltárt tényállásból egyértelműen kitűnik, hogy az indítványozó és a Szövetkezet között létrejött, indítványozó károsodását eredményező szerződések megkötésének és teljesítésének időpontjában alperesek kifejezetten károsító célzattal és a jogrenddel ellentétesen működtették a Szövetkezetet. Meglátásom szerint nincs szükség annak vizsgálatára sem, hogy a szövetkezet elkülönült jogi személyisége miatt alpereseket terheli-e felelősség, hiszen büntető ítélettel megállapítottan az alperesek a szövetkezetet valóban felhasználták a saját bűnös, jogellenes tevékenységükre.

A hivatkozott bírósági döntések folytán az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tulajdonomhoz való jogom csorbult, a hivatkozott, jogerős elutasító döntések ugyanis a bűncselekmények folytán büntetőjogilag elítélt alperesek marasztalására irányuló kártérítési kereseti kérelmemet elutasították, így módon a 13.000.000,- Ft összegű tulajdonom, a károm megtérülésére már nincs lehetőségem.

II. Sértik az egyenlőséghez való jogomat (Alaptörvény- XV. cikk (1))

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

Ezen alapvető jog egyrészt azt jelenti, hogy minden állampolgár tekintetében ugyanazok a bíróságok járnak el, ugyanazon jogszabályok alapján, ugyanazon eljárás során, és a bíróságokra is azonos módon vonatkoznak a jogszabályok. A jelen ténybeli és jogi alappal hasonlóan, a szövetkezet más befizető tagjai is kezdeményeztek polgári eljárásokat. Számtalan ügyben a bíróság, sőt maga a Kúria is az általam előadottakkal azonos jogi álláspontra helyezkedett. Minderre figyelemmel meglátásom szerint azonos csoportba tartozó azonos alanyok (szövetkezeti károsultak) vagyunk, akiknek azonosak a jogaik és kötelezettségeik, egyenlően megillet a tulajdonhoz való jog.

Indítványozó ezen joga is jelentősen sérült, amikor a bíróság, egy jogerősen megállapított büntetőjogi felelősség nyomán indult polgári perben a károsult kártérítési igényét alaptalannak ítélete. Az indítványozó tehát a megsemmisíteni kért ítéletet alkotmányos alapjogaiban messzemenően sérti, hiszen **az ítélet a jogállamiság, a jogbiztonságba vetett közbizalmat rendíti meg azzal, hogy jelentősen ellentmond a jogbiztonság alkotmányos elvnek, jelentősen megcsorbítva azt, amely szerint jogbiztonság egyik lényeges eleme az előreláthatóság.** A jogegyenlőség általános alkotmányos követelményéből következik a bíróság előtti egyenlőség elve, a törvényes bírósághoz való jog elve, az ítélkezési gyakorlat egységességének elve.

Itt kívánom megjegyezni, hogy nem az alkotmányjogi panaszunkban hivatkozott bírói döntések jogértelmezését támadjuk, vagy a döntéseket kritizáljuk, és nem a bírói döntések jogegységének hiánya az alkotmányjogi panaszunk tárgya, ugyanakkor nem lehet elmenni amellett a tény mellett, hogy éppen ezen, alkotmányjogi panaszomban hivatkozott, egymással teljes mértékben ellentétes, ellentmondó bírói döntések folytán a tulajdonhoz való jogom, mint az alaptörvényben rögzített alapjogom sérült, illetve az hátrányosan került megítélésre mások jogaihoz képest, amellyel sérült az egyenlőséghez, mint alapjoghoz való jogom is.

III. Sérti a tisztességes eljáráshoz való jogomat (Alaptörvény - XXVIII. cikk (1))

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A törvénynek az a célja, hogy a természetes személyek és más személyek vagyoni és személyi jogaival kapcsolatban felmerült jogviták bíróság előtti eljárásban való pártatlan eldöntését az e fejezetben meghatározott alapelvek érvényesítésével biztosítsa, illetve a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse.

Ezen alkotmányjogi panaszomban hivatkozott bírói döntésekkel ezen jogszabályi cél és feladat nem valósult meg, mellyel a tisztességes eljáráshoz való jogom teljes mértékben sérült, hiszen **a hivatkozott bírói döntések felülírva a jogszabályokat és a korábban ugyanebben az ügyben hozott jogerős büntető bírósági ítéletet, úgy határoztak, hogy az alperesek felelőssége nem állapítható meg, és ezzel az általuk szándékosan okozott kár indítványozó részére nem jár. Itt is megjegyezni kívánom, hogy nem a bírói döntések kritikája az érvelésem alapja, hanem az a tény, hogy a hivatkozott bírói döntések azzal, hogy kereseti kérelmemet elutasították, az alperesek felelősségét a jogerős büntető bírósági ítélet ellenére nem állapították meg, úgy a jogszabályokat felülírták.** Mindezen tény pedig egyértelműen megalapozza a tisztességes eljárási joghoz való alapjogom csorbulását, hiszen mindenkinek joga van ahhoz ellene emelt bármely vádat vagy **valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított,** független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A panaszolt bírói döntések ellentétben állnak az alaptörvény hivatkozott rendelkezéseivel, és ezáltal sértik az indítványozó hivatkozott, részletezett, alapvető alkotmányos jogait.

Kelt: Szeged, 2019. 02. 19.

Tisztelettel:

